

חמור DONKEY

אוצרת: רויטל בן־אשר פרץ | Curator: Revital Ben-Asher Peretz

לידיה זבצקי | איתמר לוי | רועי מעין | הילה עמרם | אורי שפירא

Lidia Zavadsky | Itamar Levy | Roy Maayan | Hila Amram | Uri Shapira

קומה II: איתמר לוי ואורי שפירא
Floor II: Itamar Levy & Uri Shapira
עבודותיו של איתמר לוי נושאות אופי "חובבני" במובהק. ב"חמור" הוא חושף לראשונה כורים אטומיים מעשה ידין, העשויים משאריות חומה. אורי שפירא מגיב למיני־מונומנטים הקריקטוריים בעבודת רצפה עשויה מגידולי מלחים, גבישים וחומרים כימיים, המדמים פליטת עשן מפויח ומרמזים על שואה אקולוגית אפוקליפטית.

ממסד עד טפחות: רועי מעין
From Ground Floor to Rooftop: Roy Maayan
עבודתו של רועי מעין, **חמורים**, מורכבת מהמוני חמורים ירוקים קטנים שיוצרו בטכניקת לחיצה. זהו צבא טרה־קוטה מיניאטורי פולש, סמן דרך, המטפס עד לכר המרעה שבקומת הגג.

מדפיה: רועי מעין
Shelves: Roy Maayan
במיצב **Ephraim is Back** עוסק רועי מעין בשאלה, מה בין חנות לאמנות? שאלה רלוונטית במיוחד לאמני קרמיקה. מדפי הקבע של הגלריה, הנושאים עבודות קרמיות למכירה, הפכו למעין חנות שבה נמכרות חולצות חתומות במהדורה מוגבלת.

חמור: שיעור קומה
Donkey: Floor Plan
התערוכה חולשת על שלוש קומותיו של בית בנימיני. בכל קומה מתקיים דיאלוג בין שני אמנים, המתרחב לכדי רב־שיח בין העבודות שבקומות המבנה השונות.

קומה I: לידיה זבצקי והילה עמרם
Floor I: Lidia Zavadsky & Hila Amram
את קומת הגלריה התחתונה אופף הנוכח־נפקד, רוח הרפאים של החמור הקרמי, **אפרים... אפרים**, שיצרה לידיה זבצקי בשנת 2000. החמור הירוק שהולבן והומר לקלקר, זוכה כאן למעמד איקוני, בבחינת "נמרוד" של העולם הקרמי. זבצקי קיפחה את חייה על מזבח האמנות והקרמיקה, מחמת שרפת גלזורות עופרת רעילות. החמור הירוק, שבראה והעניקה לו חיים, קם כגולם על יוצרתו, וגמל לה בנטילת חייה. סביב אותו פוחלץ חמורי של זבצקי יצרה האמנית הילה עמרם את העבודה **Fauna & Flora**, שבכותרתה מתמזגות ממלכות החי והצומח, בדמותן של פאונה, אלת האדמה והפוריות ופלורה, אלת הפרחים במיתולוגיה הרומית. זהו מיצב המדמה אחו, כר מרעה מוריק וסניטרי.

רוחו של אחד, פלוני, חמור בשם אפרים – הבלחה מן העבר, רוח רפאים, הבהוב קלוש – סיפקה מסד רעיוני ותשתית חומרית לתערוכה "חמור". אין זו תערוכת נושא קבוצתית, התרה אחר דימויי חמורים באמנות הישראלית. עניינה במצב החמור והחמורי של הקרמיקה כמדיום בשדה האמנות הישראלי. היא מבקשת לעסוק בחיים ובמוות, בסכנות הגוף והנפש הכרוכות אלה באלה עבור העוסקים במלאכת האמנות בכלל ובתחום הקרמי בפרט.

בתרבויות רבות סובל החמור מיחסי ציבור שליליים ומחוסר זוהר וכריזמה. האם הקרמיקה הישראלית משולה לחמור, חיה נטולת מובהקות, הסוחבת על גבה סטיגמות של בינוניות, אי־אטרקטיביות ואפרוריות; חיה "טכנית", קשת־יום, זולה לרכישה וצייטנית?

מורשתה של לידיה זבצקי נטמעה בגופו וברוחו של החמור אפרים. גורלם השזור היה לצוואתה, צו הקורא לאמני הקרמיקה ומזמין אותם לטפס על גבו ולצאת למסע עיקש, עתיר מהמורות, חוצה גשרים וגבולות.